ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 6 MEI 1969 [1]

# A. H. A. C. M. Huybrechts tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 21-68

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Ambt — Herwaardering*
2. *Ambtenaren — Ambt — Geen recht op een bepaald ambt*
3. *Ambtenaren — Bevordering — Geen motiveringsplicht — Door betrokkene te leveren bewijs van ongenoegzaamheid der gronden*
*(Statuut van de ambtenaren der Europese Gemeenschappen, art. 45)*

1. Het Statuut kent noch de herwaardering noch de herindeling als zodanig. Volgens de bepalingen van het Statuut ontwikkelt de loopbaan van de ambtenaar zich — uitgaande van de rang waarin hij werd aangeworven — overeenkomstig een stelsel van categorieën en opeenvolgende rangen.

2. Het Statuut kent de ambtenaar geen enkel recht toe op een bepaald ambt, doch heeft — integendeel — de bevoegdheid om ambtenaren in het belang van de dienst op de verschillende met hun rang overeenstemmende ambten tewerk te stellen aan het tot aanstelling bevoegde gezag gelaten.

3. Het tot aanstelling bevoegde gezag is blijkens artikel 45 van het Statuut niet gehouden de bevorderingsbesluiten te motiveren, met name niet ten aanzien van de niet-bevorderde kandidaten.
Het staat aan betrokkene om, wanneer hij meent dat zodanige handeling onvoldoende gegrond is, de redenen daartoe aan te geven of het bewijs daarvan bij te brengen.

In de zaak 21-68

A. H. A. C. M. HUYBRECHTS, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende Hertogsweg 41, te Wezembeck-Brussel, bijgestaan door Mr. M. Grégroire, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, domicilie gekozen hebbende bij Mr. T. Biever, 83, Bd. Grande-Duchesse Charlotte te Luxemburg,

verzoeker,

tegen

1 — Procestaal : Frans.

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur, Mr. L. de la Fontaine, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende bij Mr. E. Reuter, juridisch adviseur van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, 4, Bd. Royal te Luxemburg,

verweerster,

betreffende verzoekers benoeming tot hoofd van de afdeling „Ontwikkelingsstudies" in het D.G. VIII-B, wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, Kamerpresident, A. M. Donner en R. Monaco (Rapporteur), Rechters, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier, het volgende

## ARREST

## Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten en van het procesverloop

Verzoeker trad op 16 juni 1958 in dienst bij de Commissie van de E.E.G. Hij werd aanvankelijk in de rang A 5 tewerkgesteld op het Directoraat-generaal Landen en gebieden overzee. In de hem enige tijd nadien toegekende rang A 4 (hoofdadministrateur) verkreeg hij op 1 januari 1962 zijn vaste aanstelling.

Bij besluit van 23 februari 1966 werd hij met ingang van 1 oktober 1965 op hetzelfde Directoraat-generaal VIII (thans geheten „Directoraat-generaal Ontwikkeling van landen overzee") belast met de verantwoordelijkheid voor de gespecialiseerde dienst „Ontwikkelingsstudies", met gelijktijdige wijziging van zijn titel (hoofdadministrateur) in die van „afdelingshoofd" (bijlage 1 bij het verzoekschrift).

Bij door de directeur-generaal Personeel en administratie ondertekende mededeling van 12 juni 1968 werd verzoeker ervan in kennis gesteld, dat de Commissie had besloten hem met ingang van 20 juni 1968 als hoofdadministrateur tewerk te stellen op de afdeling „Ontwikkelingsstudies", behorende tot het Directoraat-generaal VIII, genaamd „Directoraat-generaal Ontwikkelingshulp" (bijlage 2 bij het verzoekschrift).

Op 13 juni 1968 werd in de Personeelskoerier, nr. 22, een post in de rang A 3, overeenkomende met de functie van hoofd van de afdeling „Ontwikkelingsstudies", vacant verklaard (COM/40), (bijlagen 3 en 4 bij het verzoekschrift).

Op 24 juni 1968 verzocht verzoeker langs administratieve weg om:

— plaatsing in de rang A 3 en wijziging van zijn titel hoofd van een gespecialiseerde dienst in die van afdelingshoofd;
— intrekking van de kennisgeving van vacature nr. COM/40 en van het besluit van 12 juni 1968, waarin zijn vorige tewerkstelling werd beëindigd.

Voorts heeft hij — evenwel uitdrukkelijk subsidiair — medegedeeld voor benoeming in de vacature in aanmerking te willen komen (bijlagen 5 en 6 bij het verzoekschrift).
Bij besluit van 17 juli 1968 heeft de Commissie in de vacature voorzien door benoeming van de heer Frisch tot „hoofd van de afdeling Ontwikkelingsstudies" (bijlage 9 van het verzoekschrift).
Op 7 september 1968 heeft verzoeker het onderhavige verzoekschrift ter Griffie ingediend.
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal heeft de Eerste Kamer van het Hof verweerster bij beschikking van 12 februari 1969 uitgenodigd om uiterlijk op de dag van de terechtzitting over te leggen :

*a*) het document SEC (68) 444 van 7 februari 1968, genaamd „Herstructurering — Verdeling der A 3-posten"; alsmede

*b*) het organigram van het Directoraat-generaal VIII-B van vóór en na de herstructurering.

Deze stukken werden op 21 februari 1969 gedeponeerd.

Partijen werden gehoord ter terechtzitting van 25 februari 1969; de Advocaat-Generaal heeft conclusie genomen ter zitting van 13 maart 1969.

## II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

„A — *Primair :*

1. De volgende bestreden besluiten nietig te verklaren :
   *a*) het besluit van verweerster van 17 juli 1968, openbaar gemaakt in de Personeelskoerier nr. 26 van 24 juli 1968, waarbij de heer Frisch (rang A 3) werd benoemd tot hoofd van de afdeling Ontwikkelingsstudies — Directoraat B — Directoraat-Generaal VIII — Brussel (kennisgeving ener vacature nr. COM/40) ;
   *b*) de besluiten van verweerster „openbaar gemaakt" respectievelijk op 12 en 13 juni 1968, waarbij verzoekers tewerkstelling werd gewijzigd en de post (rang A 3) hoofd van de afdeling Ontwikkelingsstudies — Directoraat B — Directoraat-generaal VIII — Brussel (kennisgeving ener vacature nr. COM/40) vacant werd verklaard.
2. Krachtens de ten deze aan het Hof toekomende volledige rechtsmacht te verstaan dat :
   *a*) verzoeker zal worden ingedeeld in rang A 3 in de salaristrap overeenkomende met die welke hij thans in rang A 4 heeft;
   *b*) verzoekers huidige titel — hoofd van dienst — zal worden gewijzigd in die van afdelingshoofd;
   *c*) verzoeker de functie zal uitoefenen welke thans wordt aangeduid met de titel hoofd van de afdeling Ontwikkelingsstudies — Directoraat B — Directoraat-generaal VIII — Brussel.

B — *Subsidiair :*

1. De volgende bestreden besluiten nietig te verklaren:
   *a*) het besluit van verweerster van 17 juli 1968, openbaar gemaakt in de Personeelskoerier nr. 26 van 24 juli 1968, waarbij de heer Frisch (rang A 3) werd benoemd tot hoofd van de afdeling Ontwikkelingsstudies — Directoraat B — Directoraat-generaal VIII — Brussel (kennisgeving ener vacature nr. COM/40) ;
   *b*) en, voor zoveel nodig, verweersters besluit waarbij verzoekers tewerkstelling werd gewijzigd en waarvan hem bij schrijven van 12 juni 1968 kennis werd gegeven.
2. Krachtens de ten deze aan het Hof toekomende volledige rechtsmacht in ieder geval voor recht te verklaren, dat verzoeker bevorderd is of zal worden naar rang A 3 in de salaristrap overeenkomende met die welke hij thans in de rang A 4 bezit en benoemd is of zal worden tot Hoofd van de afdeling Ontwikkelingsstudies — Directoraat B — Directoraat-generaal VIII —

Brussel (kennisgeving ener vacature nr. COM/40).

Meer subsidiair: te verstaan dat de procedure tot benoeming van een ambtenaar op voormelde post opnieuw zal worden aangevangen.

C — *In elk geval verweerster in de proceskosten te veroordelen".*

Verzoeker heeft bij *repliek* geconcludeerd, dat het den Hove behage :

„1. het door hem bij verzoekschrift gevorderde toe te wijzen;
2. subsidiair, alvorens nader te beslissen: aan verweerster de overlegging te gelasten van de persoonsdossiers en de beoordelingsrapporten betreffende de heer Frisch en hemzelf, van het document SEC (68/444 van 7 februari 1968, genaamd „Herstructurering — verdeling van A 3-posten") en van het voorstel en het rapport, door de heren Rochereau en Levi-Sandri bij de Commissie ingediend".

*Verweerster* concludeert dat het den Hove behage :

„1. zowel de primaire als de subsidiaire vordering als ongegrond af te wijzen;
2. verzoeker in de kosten van het geding te veroordelen".

Zij heeft er in haar conclusie van *dupliek* op gewezen, dat het Hof ten deze geen volledige rechtsmacht heeft en bij nietigverklaring van de weigering der Commissie ten aanzien van verzoeker tot herindeling over te gaan, zulks niet zelf mag doen, doch — overeenkomstig 's Hofs rechtspraak — de zaak naar de Commissie zal moeten verwijzen.

Evenmin kan het Hof bij nietigverklaring van de benoeming van de heer Frisch tegelijkertijd tot benoeming van verzoeker overgaan; zodanige bevordering is slechts mogelijk volgens de in artikel 45 van het Statuut van de ambtenaren voorziene procedure.

III — Middelen en argumenten van partijen

De middelen en argumenten van partijen kunnen als volgt worden samengevat:

*Ten aanzien van de ontvankelijkheid*

*Verzoeker* meent, dat het besluit van 17 juli 1967, waarbij de heer Frisch op de litigieuze post is benoemd, de implicite afwijzing van verzoekers administratief beroep inhoudt. Hij vraagt dan ook primair om nietigverklaring van dit besluit.

Volgens *verweerster* behoeft niet te worden nagegaan, of bedoelde beschikking als een implicite afwijzing is te beschouwen; het staat immers vast, dat de Commissie op voormeld administratief beroep niet heeft geantwoord, zodat het verzoekschrift in ieder geval binnen de termijn, in acht te nemen bij een beroep wegens stilzitten der administratie, werd ingediend. Zij meent dat verzoeker, nu de wettelijke termijnen in acht zijn genomen, in zijn beroep — zowel voor wat het primair als voor wat het subsidiair gevorderde betreft — ontvankelijk moet worden geacht.

*Ten principale*

A — Ten aanzien van het primair gevorderde

1 — *Schending van het beginsel van overeenstemming tussen rang en ambt*

*Verzoeker* stelt dat de bestreden besluiten schending opleveren van het fundamentele grondbeginsel dat met herwaardering van een ambt een dienovereenkomstige regularisering van de rang gepaard moet gaan.

In 1965 was in het organigram van het Directoraat-generaal VIII voor het directoraat „Studies" reeds een afdeling „Studies" voorzien, doch bij gebreke van een begrotingspost A 3 werd het een „afdeling in wording", nauwkeuriger gezegd een „gespecialiseerde dienst". Het ware niet meer dan natuurlijk geweest indien de Commissie, toen zij ten slotte in 1968 over deze post A 3 beschikte, deze gespecialiseerde dienst in een afdeling zou hebben omgezet overeenkomstig genoemd organigram. Echter zouden als gevolg van zulk een omzetting, voor zoveel de post van afdelingshoofd

betreft, functies, bevoegdheden en prerogatieven verbonden aan de eerdere post van hoofd van een gespecialiseerde dienst geen wijziging hebben ondergaan. Er zou geen nieuwe post zijn gecreëerd, slechts zou een bestaande post zijn geherwaardeerd.

Met deze herwaardering had krachtens voormeld grondbeginsel een regularisering van verzoekers rechtspositie gepaard moeten gaan, te weten zijn indeling in A 3 en wijziging van zijn titel in die van afdelingshoofd.

Om al deze redenen was noch de openstelling van een vacature noch de in verzoekers tewerkstelling aangebrachte wijziging juist. Dat tot deze wijziging en de vacantverklaring op hetzelfde ogenblik werd besloten, levert het volledige bewijs, dat bedoelde post niet werkelijk vacant was, doch op onwettige wijze vacant verklaard werd.

*Verweerster* doet zeggen voor antwoord, dat de Commissie in het kader van de herstructurering der diensten welke op de fusie der uitvoerende organen is gevolgd, een nieuw organigram heeft moeten vaststellen dat zij op 8 mei 1968 ter kennis van het personeel heeft gebracht. Alle in dit nieuwe organigram voorziene ambten moeten als „nieuw" worden beschouwd, ook al is de titulaire aanduiding der administratieve eenheden niet gewijzigd. Geen enkel ambt kon derhalve als „bezet" worden beschouwd in de door verzoeker bedoelde zin. Ter voorziening in dezelve moest de Commissie ten aanzien van al haar ambtenaren tot een nieuwe tewerkstelling besluiten. Sommige ambtenaren zagen zich belast met werkzaamheden, identiek of analoog aan die welke zij tevoren hadden te verrichten, terwijl anderen tot nieuwe taken werden geroepen. Maar in alle gevallen moest tot een nieuwe tewerkstelling worden besloten en de enige regel welke de Commissie bij die besluiten had in acht te nemen, was die van artikel 7, alinea 1, van het Statuut.

Aan deze bepaling getoetst komt verzoekers nieuwe tewerkstelling geheel rechtmatig voor. Het besluit van 23 februari 1966, waarin verzoeker als verantwoordelijk voor de gespecialiseerde dienst „Ontwikkelingsstudies" werd aangeduid, hield immers in, dat zijn positie die was van „hoofdadministrateur, ambtenaar in de rang A 4". Zij was geheel in overeenstemming met artikel 7, nu volgens de in artikel 5 van het Statuut voorziene omschrijving der standaardfuncties de functie van hoofdadministrateur in de loopbaan A 5 - A 4 onder meer de mogelijkheid impliceert van tewerkstelling als „hoofd van een gespecialiseerde dienst".

Toen deze dienst in haar organigram werd geschrapt, kon de Commissie verzoeker daarin niet handhaven, doch moest zij hem op een nieuwe post tewerkstellen, en wel eveneens op een post van de loopbaan A 5 - A 4. Dit deed zij door hem in de nieuwe afdeling aan te wijzen als hoofdadministrateur.

Tot tewerkstelling van verzoeker op een post A 3 kon niet worden besloten; zulks ware strijdig geweest zowel met artikel 7 als artikel 45 van het Statuut, immers overgang van rang A 4 naar rang A 3 kan alleen bij wege van bevordering — volgens de voorschriften van de artikelen 29 en 45 van het Statuut — plaatsvinden.

Verweerster acht het voorts uitgesloten dat ten deze een beroep zou mogen worden gedaan op 's Hofs rechtspraak in de gevoegde zaken 20 en 21-63 (Maudet). Het ging in deze zaken om de indeling — vóór de inwerkingtreding van het Statuut — van sommige afdelingshoofden in de rang A 4 in verband met de overgangsbepalingen van artikel 102 van het Statuut. Het staat evenwel vast dat verzoeker nimmer de functie van afdelingshoofd heeft uitgeoefend.

In zijn repliek heeft *verzoeker* nader zijn stelling uitgewerkt, dat de gespecialiseerde dienst in kwestie een „afdeling in wording" was, een dienst welke zich bij gebreke van een begrotingspost A 3 nog geen afdeling mocht noemen.

Dat deze stelling juist is, blijkt trouwens uit het antwoord van de Commissie op de schriftelijke vraag 21-68 van een lid van het Europese Parlement (Publikatieblad C-61/68, bijlage 12 bij het verzoekschrift), volgens hetwelk de enige reden waarom tussen afdelingen en gespecialiseerde diensten moet worden onderscheiden in het onvoldoende aantal posten A 3 moet worden gezocht.

Ten onrechte maakt verweerster gewag van de fusie der uitvoerende organen en van de rationalisatie der diensten ten betoge dat het in casu om het creëren van een nieuwe post ging. Het Directoraat-generaal VIII en de daaronder ressorterende eenheden hebben hun oude bevoegdheden, organigram en personeel volledig

behouden : zij werden niet getroffen door de herstructurering welke in andere sectoren tot het creëren van nieuwe Directoraten-generaal heeft geleid.

Het lijdt derhalve geen twijfel dat de litigieuze post is „geherwaardeerd". Verweersters stelling dat de Commissie in casu alleen artikel 7 van het Statuut behoefde toe te passen is niet ter zake dienende : dit artikel is evenals artikel 45 van geen belang voor het onderwerpelijke probleem, waarbij het noch om overplaatsing noch om bevordering gaat.

Het ware trouwens onjuist te beweren dat in casu door verzoeker niet op dezelfde wijze als in de gevoegde zaken 20 en 21-63 om herindeling zou zijn verzocht. Weliswaar is verzoeker niet uitdrukkelijk en formeel als hoofd van een afdeling opgetreden, maar in feite heeft hij een administratieve eenheid geleid welke bestond uit een nog niet officieel in het leven geroepen afdeling. Zijn taak was in werkelijkheid die van een afdelingshoofd, immers :

— oefende hij het hiërarchiek gezag uit over de leden van de administratieve eenheid en stond hijzelf rechtstreeks onder de directeur;
— heeft verweerster door aan verzoeker een extra alcoholpakket toe te wijzen zelf het bewijs geleverd dat zij hem met de afdelingshoofden gelijkstelde.

Ten slotte erkent verzoeker dat artikel 102 van het Statuut in dit verband niet ter zake doet, omdat het een overgangsbepaling is welke met het voornamelijk in bijlage 1 van het Statuut uitgewerkte beginsel van overeenstemming tussen rangen en ambten geen verband houdt.

*Verweerster* betoogt nader dat dit laatste beginsel in casu niet is geschonden. De post welke verzoeker tot aan de herstructurering der diensten bekleedde was die van hoofd van een gespecialiseerde dienst, ongetwijfeld een A 4-post, terwijl de tegenwoordige post die is van hoofd van een afdeling (A 3). Hoewel beide administratieve eenheden uit een oogpunt van opbouw en taak vergelijkbaar zijn, zijn zij niet identiek, zoals juist blijkt uit het antwoord dat de Commissie gaf op de door verzoeker bedoelde vraag van mejuffrouw Lulling.

Omdat de „gespecialiseerde dienst" derhalve nimmer een „afdeling" is geweest heeft men verzoeker als verantwoordelijk hoofd terecht in A 4 en niet in A 3 ingedeeld. Toewijzing van een aanvullend alcohol-pakket kan niet impliceren dat zijn werkzaamheden als hoofd van een gespecialiseerde dienst in werkzaamheden van een afdelingshoofd worden getransformeerd; er is in zoverre sprake van een gunst welke op de rechtspositie van betrokkene geen invloed heeft en die eveneens aan alle andere hoofden van gespecialiseerde diensten en aan de assistenten van de directeuren-generaal is verleend.

Aanvaardt men verzoekers stelling, dan zou men moeten aannemen dat de hoofden der gespecialiseerde diensten ambtenaren zijn die niet aan de gewone statutaire regels zijn onderworpen, immers ofschoon ingedeeld in A 4, zouden zij op de dag waarop hun administratieve eenheid in een afdeling wordt omgezet een absoluut recht op bevordering naar A 3 geldend kunnen maken.

Voor wat de in casu toepasselijke bepalingen betreft concludeert verweerster ten slotte, dat het de aandacht verdient dat het Hof in de arresten Maudet juist bijlage I van het Statuut en de artikelen 5 en 7 heeft toegepast. Het is dus onjuist te stellen dat de artikelen 7 en 45 met het onderwerpelijke probleem geen verband houden.

2 *Aantasting van het ambt*

Volgens *verzoeker* wordt het ambt dat hij bekleedde en, ipso facto, ook de status van de betrokken functionaris, zowel wat de aard zijner bevoegdheden als wat zijn hiërarchische positie betreft door de bestreden besluiten ernstig aangetast.

Zij houden in feite een „terugzetting" in.

*Verweerster* antwoordt dat de ambten, genoemd in de omschrijving der standaardfuncties in de loopbanen A 5-A 4 — waaronder dat van „hoofd van een gespecialiseerde dienst" — geheel gelijkwaardig zijn en alle tot dezelfde loopbaan behoren. Een hoofd van een gespecialiseerde dienst neemt derhalve, ook al staat hij rechtstreeks onder een directeur, in de hiërarchie niet een hogere rang in dan de hoofdadministrateur die onder het gezag van een afdelingshoofd is geplaatst.

Gezien deze gelijkwaardigheid kan verzoekers tewerkstelling als hoofdadministrateur derhalve geen terugzetting inhouden.

*Verzoeker* zegt voor repliek, dat verweerster het litigieuze vraagstuk eens temeer tot een puur formele kwestie reduceert.

Na te hebben herinnerd aan de conclusie van de Advocaat-Generaal in de zaak 16-67, betoogt hij dat de bestreden besluiten *in wezen* onmiskenbaar afbreuk doen aan de hem tevoren toekomende bevoegdheden. Immers :

— verzoeker ziet zich de bevoegdheden ontnomen welke verband hielden met de uitoefening van het hem in het kader van de gespecialiseerde dienst toegekende hiërarchisch gezag. Ambtenaren die gedurende drie jaren door hem zijn beoordeeld en onder hem stonden, worden thans beoordeeld door — en hebben zich te richten naar de directieven van — de heer Frisch, terwijl verzoeker zich onder de ondergeschikte personeelsleden ziet geplaatst;

— tevoren stond hij rechtstreeks onder een directeur, terwijl hij nu, binnen de administratieve eenheid welke voorheen onder zijn leiding stond, een afdelingshoofd boven zich heeft;

— zijn vroegere ambtstaak was belangrijker en van hoger niveau;

— zijn naam kwam vroeger voor in het organigram van het Directoraat-generaal VIII — hij werd daarin genoemd als de voor de betrokken eenheid verantwoordelijke ambtenaar, juist zoals de afdelingshoofden — doch wordt daarin thans niet meer vermeld. Hoe men de zaak ook ziet, verzoeker is niet meer voor deze administratieve eenheid verantwoordelijk.

Verzoeker betoogt ten slotte dat hij op zijn vorige post de gelegenheid had waar te maken dat hij in staat was zich van verantwoordelijke taken te kwijten en zich zo met het oog op zijn verdere loopbaan te onderscheiden. Hij legt daartoe over het laatste beoordelingsrapport dat over hem werd uitgebracht (bijlage 11 bij het verzoekschrift).

*Verweerster* antwoordt hierop, dat verzoekers stelling zou medebrengen dat voor de begrippen loopbaan en ambt, zoals die in het Statuut worden omschreven, de „*taak* welke de ambtenaar toekomt" in de plaats zou komen.

Het in casu toepasselijk grondbeginsel kan worden ontleend aan de artikelen 5 en 7 van het Statuut (zoals bevestigd door het Hof van Justitie in zijn arrest 16-67, volgens hetwelk een ambtenaar er recht op heeft dat zijn werkzaamheden overeenstemmen met het ambt dat aan zijn hiërarchieke rang beantwoordt.

Dit beginsel is in casu geëerbiedigd (vergelijk conclusie van antwoord). Verzoeker is ingedeeld in A 4, zulks overeenkomstig de omschrijving der standaardfuncties en zijn nieuwe tewerkstelling doet aan deze indeling geen afbreuk. De omstandigheid dat de met de nieuwe post verband houdende werkzaamheden niet dezelfde zijn als die welke tot zijn oude post behoorden en dat sommige eraan verbonden prerogatieven verloren zijn gegaan, is van geen belang, nu de nieuwe post nog steeds met de rang A 4 overeenkomt.

B — Het subsidiair gevorderde

*Verzoeker* neemt hierbij de — zijns inziens onjuiste — veronderstelling tot uitgangspunt, „dat er in casu geen sprake is van herwaardering van het ambt, zodat er ook geen aanleiding bestond zijn loopbaan te regulariseren".

1 — *Schending van artikel 45, paragraaf 1, van het Statuut van de ambtenaren*

*Verzoeker* betoogt dat de Commissie door bevordering in de vacature heeft voorzien : de heer Frisch was eveneens een ambtenaar in de rang A 4. Dan had op straffe van nietigheid de procedure van artikel 45, paragraaf 1, van het Statuut van de ambtenaren gevolgd moeten worden en — overeenkomstig dit voorschrift — tot een vergelijkend onderzoek van de verdiensten der voor bevordering in aanmerking komende ambtenaren en van de hen betreffende beoordelingsrapporten moeten zijn overgegaan.

Zodanige procedure is in casu evenwel niet gevolgd.

*Verweerster* antwoordt dat de aanstellingsprocedure geheel met artikel 45, paragraaf 1, van het Statuut in overeenstemming was. De Commissie is wel degelijk, met gebruikmaking van alle daartoe noodzakelijke inlichtingen en

gegevens, tot een vergelijkend onderzoek van de verdiensten der kandidaten overgegaan.
Tot staving van haar betoog legt zij over het stuk PERS (68) 876/Z van 13 juli 1968 en een uittreksel uit het speciale proces-verbaal van de 45e zitting der Commissie (bijlagen 2 en 3 bij conclusie van antwoord).
*Verzoeker* zegt voor repliek, dat uit het door verweerster overgelegde proces-verbaal van de 45e zitting der Commissie niet kan worden afgeleid in hoeverre de Commissie tot een vergelijkend onderzoek van de verdiensten der kandidaten is overgegaan, immers het bevat op dit punt een ten enenmale onvoldoende vaststelling, die praktisch niet meer dan een standaard-clausule is.
Ook al heeft het Hof verweersters beoordeling en de gedane keuze niet opnieuw ter discussie te stellen, het kan wel controleren en nagaan op welke gegevens en inlichtingen dezelve hebben berust. Het moet met name kunnen vaststellen of de in artikel 45, paragraaf 1, van het Statuut voorziene voorwaarden in acht zijn genomen, te weten :
— of de Commissie voldoende inlichtingen heeft ingewonnen,
— en of het vergelijkend onderzoek van de verdiensten der kandidaten heeft plaatsgehad „op voet van gelijkheid en aan de hand van vergelijkbare gegevens en inlichtingen".
Tot de door verweerster overgelegde stukken behoren echter noch de persoonsdossiers en beoordelingsrapporten betreffende de heer Frisch en verzoeker, noch het advies van de heer Hendus, directeur-generaal Ontwikkelingshulp, noch ook de voorstellen van de heren Rochereau en Levi-Sandri. Met name deze voorstellen èn de gedetailleerde uiteenzetting van deze twee leden der Commissie omtrent de geschiktheid der kandidaten schijnen, wanneer men op het proces-verbaal van de 45e zitting mag afgaan, de belangrijkste gegevens te zijn geweest waarover de Commissie de beschikking had.
Verzoeker concludeert dat het Hof bij gebreke van deze stukken niet kan vaststellen of voormelde voorwaarden in acht werden genomen en verzoekt het Hof te gelasten, dat zij alsnog zullen worden overgelegd.
*Verweerster* merkt hier tegenover op, dat uit het proces-verbaal van de 45e zitting der Commissie blijkt, dat een vergelijkend onderzoek van de verdiensten der kandidaten wel degelijk heeft plaatsgehad. Immers aan de Commissie waren overgelegd :
— de sollicitatiestukken (de daarin gedane opgaven waren tevoren door de administratie geverifieerd);
— de beoordelingsrapporten der kandidaten;
— de persoonsdossiers der kandidaten.
De verschillen tussen dit vergelijkend onderzoek en dat waarop het Hof in de zaken 27-63 en 94 tot en met 96-63 kritiek heeft uitgeoefend, zijn evident, immers in deze zaken had de Commissie noch de beschikking over de beoordelingsrapporten, noch over de geverifieerde sollicitatiestukken, terwijl evenmin was komen vast te staan, dat de Commissie de beschikking had gehad over de persoonsdossiers van betrokkenen.
Verweerster merkt ten slotte nog op :
— dat zij in het geding heeft gebracht het persoonsdossier van verzoeker waarin ook de beoordelingsrapporten voorkomen;
— dat zij, omdat persoonsdossiers steeds een vertrouwelijk karakter dragen, aarzelt het dossier betreffende de heer Frisch — die geen partij in het geding is — over te leggen, doch dat zij nochtans de beoordelingsrapporten betreffende de heer Frisch heeft overgelegd;
— dat de uiteenzetting van de heren Rochereau en Levi-Sandri en het advies van de directeur-generaal Ontwikkelingshulp mondeling aan de Commissie werden gegeven, zodat een geschreven — en aan het Hof over te leggen — tekst niet bestaat.

2 — *Détournement de pouvoir*

*Verzoeker* betoogt, dat de bevoegdheid tot aanstelling van ambtenaren een discretionnaire bevoegdheid is, waarvan evenwel geen willekeurig gebruik mag worden gemaakt. Verweerster heeft zich in casu van deze bevoegdheid evenwel bediend ter verwezenlijking van niet in het belang van de dienst gelegen doeleinden. In aanmerking genomen zijn leeftijd en zijn anciënniteit in de dienst en in de rang A 4, alsook gezien de hem betreffende beoordelingsrapporten, zijn universitaire titels en zijn diploma's, had zij haar keuze op verzoeker moeten bepalen.

Voorts stelt verzoeker — die zich voorbehoudt op dit punt bewijs te leveren door alle middelen rechtens en het Hof de daartoe dienstige instructiemaatregelen te verzoeken — dat het van algemene bekendheid is dat tot de aanstelling van de heer Frisch reeds voor de aanvang der aanstellingsprocedure was besloten. De belofte welke de heer Hendus, directeur-generaal van het Directoraat-generaal VIII aan de heer Frisch als zijn rechtstreekse medewerker had gedaan en die door de heer Rochereau voor zijn rekening was genomen, moest worden nagekomen.

*Verweerster* brengt hiertegen in, dat tot aanstelling van de kandidaat was besloten op grondslag van objectieve criteria en na minutieus onderzoek van de persoonsdossiers der kandidaten. Geen van verzoekers beweringen kan voorts tot bewijs dienen van het feit, dat er van détournement de pouvoir sprake was. Enerzijds is verzoekers verwijt, dat hij niet als de meest geschikte kandidaat zou zijn gekozen, niet ter zake dienende. Met deze grief vraagt verzoeker het Hof het vergelijkend onderzoek, waartoe door de Commissie was overgegaan, opnieuw te willen doen, hoewel

— het Hof er meermalen op heeft gewezen dat de Commissie bij het bepalen van haar keuze over een grote vrijheid van beoordeling beschikt;
— zodanige beoordeling niet slechts de bekwaamheid en de professionele kwaliteiten van betrokkenen behoeft te betreffen, doch ook hun karakter, hun gedrag en hun gehele persoonlijkheid (zaak 27-63);
— het Hof steeds heeft geweigerd zijn eigen waardeoordeel voor dat van de betrokken instelling in de plaats te stellen (gevoegde zaken 27 en 30-64).

Anderzijds weet de Commissie niets van een aan de heer Frisch gedane belofte; zij kan slechts bevestigen — hetgeen trouwens ook in het proces-verbaal van de 45e zitting werd vastgesteld — dat zij zich bij haar keuze alleen heeft laten leiden door de zorg de meest geschikte ambtenaar aan te wijzen om de leiding van de nieuwe afdeling „Ontwikkelingsstudies" op zich te nemen.

*Verzoeker* zegt voor repliek, dat het er niet om gaat dat het Hof zijn eigen beoordeling voor die van de Commissie in de plaats zou stellen; van het Hof wordt slechts een oordeel gevraagd over de vraag of van détournement de pouvoir sprake is, zulks gelet op een aantal feiten, met name de volgende:

*a)* Verzoeker bezat uit een oogpunt van geschiktheid en verdiensten (beoordelingsrapporten, titels, talenkennis, anciënniteit verworven tijdens het bekleden van de litigieuze post), „het geheel der wezenlijke hoedanigheden waarover men voor dit — zijn — ambt en met het oog op een benoeming op deze ongewijzigd gebleven post moet beschikken".

*b)* Verweerster geeft voor niets te weten van een aan de heer Frisch gedane belofte, maar verzoekers beweringen worden niet met zoveel woorden ontkend. In verband met de vraag of zulk een belofte al of niet op de keus van de kandidaat van invloed is geweest, zij erop gewezen, dat de heer Rochereau zowel lid is van de Commissie alsook een dergenen van wie het benoemingsvoorstel betreffende de litigieuze post is uitgegaan en voorts een van hen die aan de Commissie rapport hebben uitgebracht over de geschiktheid van ieder der kandidaten om de vacante plaats te vervullen.

*c)* Het is ook van algemene bekendheid, dat voordat de aanwervingsprocedure werd aangevangen, reeds tot aanstelling van de heer Frisch was besloten. Diens benoeming tot hoofd van de betrokken afdeling was inderdaad voorzien in een vertrouwelijk en in beperkte kring verspreid document, genaamd: „Herstructurering — verdeling van de A3-posten" (SEC (68) 444) gedagtekend 7 februari 1968, dat wil zeggen een maand voor publikatie van het nieuwe organigram en meer dan vier maanden voor openbaarmaking van de kennisgeving der vacature.

*d)* Een laatste punt dat de aandacht verdient is de haast welke verweerster heeft betracht bij de aanstelling van de heer Frisch (17 juli 1968), waartoe werd overgegaan nog voordat verweerster had geantwoord op verzoekers administratief beroep — dat op 24 juni 1968 was ingediend —, zulks ondanks verweersters erkenning, dat — zoals door het personeelscomité op 4 april 1968 was beweerd — „de beoogde openstelling der vacature" inderdaad niet verenigbaar was met „de aan de ambtenaren gelaten mogelijkheid bezwaar te maken tegen hun tewerkstelling — zoals die hun was betekend — omdat met die tewerkstelling niet tevreden ambtenaren wellicht op sommiger dier posten zouden wensen te worden benoemd". In een nota van 19 juli 1968 heeft

het Centraal Comité Inlichtingen er inderdaad op gewezen, dat de „Administratie de juistheid dezer bewering heeft erkend" (bijlage 14 bij het verzoekschrift).
Uit al deze factoren kan — zo concludeert verzoeker — worden afgeleid dat de aanwervingsprocedure in casu alleen „pro forma" is gevolgd. Zij leveren dat „geheel van objectieve aanwijzingen" op, bedoeld in de zaak 18 tot en met 35-65, waaruit tot détournement de pouvoir kan worden besloten.
Verzoeker vraagt ten slotte om een nadere instructie voor het geval het Hof mocht oordelen dat bepaalde naar voren gebrachte feiten onvoldoende zijn komen vast te staan.
*Verweerster* antwoordt hierop door verzoeker de volgende argumenten voor te houden :
*a)* De bewering, dat verzoeker, gezien zijn anciënniteit, verdiensten en geschiktheid, het meest in aanmerking kwam om de litigieuze post te vervullen, is een zuiver subjectief oordeel. De Commissie weigert zich te begeven in een debat over de geschiktheid van elk van beide kandidaten. Nochtans legt zij het Hof de beoordelingsrapporten betreffende de heer Frisch over.
*b)* Er zij nogmaals op gewezen, dat een aan de heer Frisch gedane belofte, ook al zou die zijn komen vast te staan, op een door de Commissie krachtens de haar alleen toekomende bevoegdheid te nemen beslissing niet kan prejudiciëren.
*c)* Het strikt vertrouwelijke stuk SEC (68) 444, waarin van de heer Frisch als toekomstig hoofd van de afdeling VIII-B-2 sprake is, was een werkdocument, waarvan door de kabinetschefs gebruik wordt gemaakt bij de bestudering van de verschillende operaties waartoe met het oog op het creëren van één enkele administratie binnen de termijnen voorzien in het Verdrag van 8 april 1965 moest worden overgegaan. Daartoe waren de directeuren-generaal belast met het doen van voorstellen en suggesties betreffende de herstructurering der diensten en de tewerkstelling der ambtenaren. Dit stuk behelsde alleen werkhypothesen welke, gezien het grote aantal onbekende factoren die in deze problematiek nog steeds een rol speelden, een zeer voorlopig karakter droegen. Toen het stuk werd opgemaakt was er dus nog niets beslist : de Commissie kende nog niet het aantal en de rangen der ambten welke door de budgettaire overheid zouden worden toegestaan. Eerst op 29 februari 1968 heeft de Raad een ontwerp betreffende de personeelssterkte vastgesteld, dat op 25 maart 1968 definitief is aanvaard en eerst daarna kon de Commissie wat de herstructurering betreft haar keuze bepalen. Het is daarom evident, dat de in bedoeld stuk vervatte voorstellen der directeuren-generaal in geen enkel opzicht bindend konden zijn voor de Commissie die in haar beslissingen de bepalingen van het Statuut heeft geëerbiedigd.
d) Wat ten slotte de haast betreft waarmede de Commissie tot benoeming van de heer Frisch zou zijn overgegaan, mag uit het feit dat de administratie de juistheid heeft erkend van de door het Personeelscomité op zijn vergadering van 4 juli 1968 gedane bewering, niet worden afgeleid dat de Commissie harerzijds heeft erkend, dat te vroeg tot kennisgeving der vacatures is overgegaan. In de nota van het Centraal Comité Informatie van 19 juli 1963 is sprake van de *administratie* en niet van de *Commissie*, welke in dit opzicht de zienswijze van het Directoraat-generaal Administratie niet deelde. Daarvan was het Personeelscomité zich trouwens zeer wel bewust, immers in dezelfde nota heet het verder : „Wij volgen van zeer nabij het gevolg dat aan ons verzoek zal worden gegeven". Er zij nog op gewezen dat de Commissie op 17 juli 1968, datum van aanstelling van de heer Frisch, tot benoeming van zeven andere afdelingshoofden is overgegaan. Verzoeker kan dan ook niet beweren, dat de Commissie te zijnen opzichte een ongebruikelijke procedure heeft gevolgd.

3 — *De grief dat het besluit niet met redenen is omkleed*

*Verzoeker* bezigt dit middel voor het eerst bij repliek.
Tot staving van de ontvankelijkheid beroept hij er zich op dat hij zich in het verzoekschrift niet van dit middel kon bedienen, omdat volgens 's Hofs jurisprudentie de administratie niet verplicht is haar keuze *formeel* te motiveren, noch voor wat de benoemde noch voor wat de niet benoemde kandidaten betreft. Zulks wil evenwel geenszins zeggen, dat zodanige besluiten niet moeten berusten op gron-

den welker deugdelijkheid door het Hof kan worden onderzocht.
Verweerster heeft weliswaar steeds gewezen op het discretionair karakter harer benoemingsbevoegdheid — welke niet wordt betwist — doch zich niet uitgesproken over de gronden welke er haar toe hebben bewogen haar keus op de heer Frisch te bepalen in plaats van op verzoeker, die het litigieuze ambt sedert bijna drie jaar tot volle tevredenheid der Commissie had vervuld. Het door haar overgelegde proces-verbaal van de 45e zitting is te dien aanzien evenmin duidelijk. Onder die omstandigheden kan echter geen doeltreffende rechtscontrole worden uitgeoefend op de aan het litigieuze bevorderingsbesluit ten grondslag liggende motieven.
Na te hebben geconstateerd dat verzoeker dit middel bij repliek heeft opgeworpen, antwoordt *verweerster* dat het motief van het bestreden besluit nochtans gemakkelijk kan worden onderkend. Het werd aangeduid in de conclusie van antwoord (blz. 10) waar het heet, dat de Commissie de heer Frisch heeft benoemd, omdat zij hem beschouwt als de ambtenaar, die het meest geschikt is om de nieuwe afdeling « Ontwikkelingsstudies » te leiden.
Verzoeker schijnt te verlangen dat de Commissie ook van dit motief weer rekenschap geeft. Door zodanige eis te stellen komt zij in strijd met de rechtsbeginselen en met de aard van het door de Commissie uitgesproken waardeoordeel. Het Hof heeft beslist dat zodanig waardeoordeel zich niet voor verificatie leent.

## Ten aanzien van het recht

### Ten aanzien van de ontvankelijkheid

1 Overwegende dat verweerster de ontvankelijkheid van het beroep niet betwist en er ook ambtshalve geen grond bestaat zodanige exceptie op te werpen;

2 dat het beroep ontvankelijk is;

### Ten principale

3 Overwegende dat verzoeker primair stelt dat het ambt van hoofd van de gespecialiseerde dienst „Ontwikkelingsstudies" van het Directoraat-generaal VIII-B, hetwelk hij van 1 oktober 1965 tot 20 juni 1968 bekleedde, bij de totstandkoming van het nieuwe organigram van de éne Commissie werd omgezet in het ambt van afdelingshoofd;

4 dat, nu deze herwaardering geen wezenlijke wijziging bracht in de aan het ambt van hoofd van een gespecialiseerde dienst verbonden werkzaamheden en prerogatieven, men verzoeker opnieuw had moeten „indelen" in de met het ambt van afdelingshoofd overeenstemmende rang A3;

5 dat, waar zodanige herindeling achterwege bleef, de bestreden besluiten een schending zouden inhouden van het beginsel van de overeenstemming tussen rang en ambt en inbreuk zouden maken zowel op het door verzoeker uitgeoefende ambt als op zijn status;

6 Overwegende dat het Statuut noch de herwaardering noch de herindeling als zodanig kent;

7 dat volgens de bepalingen van het Statuut de loopbaan van de ambtenaar zich — uitgaande van de rang waarin hij werd aangeworven — verder ontwikkelt overeenkomstig een stelsel van categorieën en opeenvolgende rangen;

8 dat, zo het Statuut al beoogt de ambtenaar de door hem verkregen rang alsmede een met die rang overeenstemmend ambt te waarborgen, het hem geen enkel recht toekent op een bepaald ambt doch, integendeel, de bevoegdheid om ambtenaren in het belang van de dienst op de verschillende met hun rang overeenstemmende ambten tewerk te stellen aan het tot aanstelling bevoegde gezag heeft gelaten;

9 dat verzoeker niet betwist dat de post waarop hij werd tewerkgesteld in overeenstemming is met de rang welke hem vóór de inwerkingtreding van het Fusieverdrag werd toegekend en die hij ook thans nog bezit;

10 dat bovendien de wijziging in het organigram waarvan verzoeker spreekt, niet de herwaardering van een eerder bestaand ambt inhield, doch gezien moet worden als de vervanging van een administratieve eenheid door een afdeling;

11 dat deze vervanging in het onderhavige geval enerzijds heeft geleid tot het scheppen van een nieuw ambt van afdelingshoofd met nieuwe verantwoordelijkheden en anderzijds een nieuwe tewerkstelling nodig maakte van de ambtenaar die voorheen hoofd van bedoelde administratieve eenheid was;

12 dat onder deze omstandigheden verzoekers verlangen, dat hij bij wege van herindeling in dit nieuwe ambt worde benoemd, rechtens ongegrond voorkomt;

13 Overwegende dat het tot aanstelling bevoegde gezag bij de bezetting van het opengevallen nieuwe ambt gehouden was de procedures te volgen welke in het Statuut zijn voorgeschreven en met name in artikel 29, paragraaf 1, krachtens hetwelk in vacatures wordt voorzien door overplaatsing, bevordering en vergelijkend onderzoek;

14 dat, gezien zijn indeling in A 4 en gelet op artikel 7, paragraaf 1, van het Statuut, voor verzoekers benoeming op een vacante post A3 geen andere mogelijkheden gegeven waren dan die van bevordering of van vergelijkend onderzoek;

15 Overwegende dat het tot aanstelling bevoegde gezag in casu in bedoelde vacature bij wege van bevordering heeft voorzien;

16 dat het op 17 juli 1968 besloot de heer Frisch in de vacature te benoemen en de kandidatuur van verzoeker heeft afgewezen;

17 Overwegende dat verzoeker subsidiair stelt dat voornoemd besluit onregelmatig is daar het niet met redenen werd omkleed, détournement de pouvoir oplevert en werd genomen in strijd met artikel 45 van het Statuut van de ambtenaren;

18 Overwegende, wat het eerste middel betreft, dat verzoeker stelt dat uit de door verweerster zowel in het proces-verbaal van haar 45e bijeenkomst als in haar memories verstrekte gegevens, feitelijk noch rechtens blijkt van gronden welke het bestreden besluit zouden kunnen rechtvaardigen;

19 Overwegende dat het tot aanstelling bevoegde gezag blijkens artikel 45 van het Statuut niet gehouden is de bevorderingsbesluiten nader te motiveren, zulks met name ten aanzien van de niet-bevorderde kandidaten;

20 dat het aan de betrokkene, die meent dat zodanige handeling onvoldoende gegrond is, staat de redenen daartoe aan te geven of het bewijs daarvan bij te brengen;

21 dat, nu verzoeker deze redenen bij de middelen détournement de pouvoir en schending van het Statuut heeft voorgedragen, deze grieven bij de behandeling der overige middelen behoren te worden onderzocht;

22 Overwegende dat verzoeker in de tweede plaats stelt dat het litigieuze besluit waarbij de heer Frisch naar de post van hoofd der afdeling „Ontwikkelingsstudies" werd bevorderd, een détournement de pouvoir inhoudt daar tot deze bevordering nog vóór de aanvang van de bevorderingsprocedure werd besloten;

23 dat hij daartoe allereerst stelt dat met betrekking tot deze bevordering toezeggingen zijn gedaan zowel door de directeur-generaal van het Directoraat-generaal VIII als door een lid van de Commissie en dat uit het document SEC (68) 444 en zijn bijlagen blijkt, dat het besluit de heer Frisch te benoemen werd genomen nog vóór het ambt vacant werd verklaard;

24 Overwegende, enerzijds, dat verzoeker deze grief slechts doet steunen op de bewering dat bedoelde toezegging „van algemene bekendheid" was, doch op dit punt geen nadere aanwijzingen verschaft, welke als een begin van bewijs kunnen worden beschouwd;

25 dat, anderzijds, de ingeroepen feiten gezien moeten worden tegen de achtergrond van de op de fusie der executieven gevolgde herstructureringswerkzaamheden;

26 dat het niet meer dan normaal was, dat de betrokken instanties bij deze voorbereidende werkzaamheden de verschillende, door bedoelde algemene reorganisatie nodig

geworden, bevorderingen, overplaatsingen of tewerkstellingen in hun overwegingen hebben betrokken;

27 dat de zuiver voorbereidende en geenszins beslissende aard der gewraakte stukken trouwens blijkt uit de omstandigheid, dat voor een groot aantal ambtenaren, waaronder de heer Frisch, onderscheidene bevorderingen of nieuwe tewerkstellingen werden overwogen;

28 dat zodanige omstandigheid dan ook niet kan worden ingeroepen als een aanwijzing, dat zich in casu détournement de pouvoir heeft voorgedaan;

29 Overwegende dat verzoeker ten slotte de haast waarmede het tot aanstelling bevoegde gezag de litigieuze bevordering zou hebben besloten, als een aanwijzing beschouwt op grond waarvan, te zamen met andere elementen, in het onderhavige geval détournement de pouvoir zou moeten worden aangenomen;

30 dat hij hiertoe stelt, dat bedoeld gezag, alvorens op zijn hiërarchisch beroep te beslissen, het ambt vacant verklaarde en tot de bestreden bevordering overging, hoewel de administratie had erkend dat het gewenst was de publikatie van vacatures aan te houden totdat de belanghebbende ambtenaren in de gelegenheid waren geweest tegen hun tewerkstelling bezwaren in te brengen;

31 Overwegende, voor wat de dagtekening van de kennisgeving der vacature betreft, dat moet worden opgemerkt dat uit de ten processe gebleken feiten volgt dat de kennisgeving der vacatures COM/40 op 13 juni 1968 werd openbaar gemaakt, terwijl de administratie eerst ter zitting van de contactcommissie van 4 juli 1968 in uitstel van de publikatie der kennisgevingen ener vacature heeft bewilligd;

32 dat anderzijds het litigieuze bevorderingsbesluit op 17 juli 1968, drie weken na de indiening van het hiërarchisch beroep van 24 juni 1968, werd genomen;

33 dat, indien zodanig tijdsverloop niet altijd voldoende is om het tot aanstelling bevoegde gezag in de gelegenheid te stellen op een bij hem ingediende klacht te antwoorden, het niettemin voldoende moet worden geacht zijn standpunt ten aanzien van die klacht te bepalen;

34 dat op grond van al deze overwegingen het verwijt van détournement de pouvoir niet kan worden geacht te zijn gestaafd en derhalve moet worden verworpen;

35 dat evenwel de omstandigheden van het onderhavige geval het Hof verplichten er zich, bij wege van een grondig onderzoek, van te overtuigen dat bij bedoelde bevordering metterdaad een vergelijkend onderzoek der verschillende kandidaturen heeft plaatsgehad;

36 Overwegende dat verzoeker immers stelt dat het bestreden besluit onregelmatig is, omdat het werd genomen zonder dat de Commissie overeenkomstig artikel 45, para-

graaf 1, van het Statuut tot een vergelijkend onderzoek is overgegaan zowel van de verdiensten der voor bevordering in aanmerking komende ambtenaren, als van de te hunnen aanzien uitgebrachte beoordelingsrapporten;

37 Overwegende dat uit het proces-verbaal van de 45e zitting van de Commissie blijkt dat alle sollicitatie-dossiers, na verificatie der daarin gedane opgaven, aan de Commissie werden medegedeeld en dat deze zowel over de beoordelingsrapporten als het persoonsdossier van iedere kandidaat kon beschikken;

38 dat in ditzelfde proces-verbaal wordt vastgesteld dat de Commissie tot een vergelijkend onderzoek is overgegaan van de verdiensten der kandidaten alsmede van de hen betreffende beoordelingsrapporten;

39 dat verzoeker geen enkel element aanvoert, dat de juistheid dezer vaststellingen zou kunnen doen betwijfelen;

40 dat trouwens het onderzoek der beoordelingsrapporten van verzoeker en van de bevorderde kandidaat geen reden oplevert te menen dat het bestreden besluit strijdig zou zijn met de in casu voorhanden objectieve gegevens of daarmede onvoldoende rekening zou hebben gehouden;

41 dat ingevolge deze overwegingen het middel als ongegrond moet worden afgewezen;

Ten aanzien van de kosten

42 Overwegende dat verzoeker niet in zijn beroep is geslaagd;

43 dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

44 dat evenwel krachtens artikel 70 van genoemd Reglement de kosten, door de instellingen gemaakt bij beroepen van de ambtenaren der Gemeenschappen, te haren laste blijven;

Gezien de processtukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord partijen in hun pleidooien;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Economische Gemeenschap;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

rechtdoende,

1. **verwerpt het beroep,**
2. **verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal dragen,**
3. **verwerpt het meer of anders gevorderde.**

Aldus gewezen en ondertekend te Luxemburg op zes mei negentienhonderd negenenzestig.

Mertens de Wilmars Donner Monaco

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zes mei negentienhonderd negenenzestig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer
Mertens de Wilmars